

A black and white photograph of a classical marble statue of Apollo. The statue is shown from the waist up, facing slightly to the right but looking upwards and to the left. He has curly hair and a serene expression. His right arm is raised, with his hand near his head. His left arm is bent, holding the neck of a lyre. The lyre is a large, ornate instrument with a curved frame and a soundboard. The background is a plain, light-colored wall.

APOLLO

DADES PERSONALS.

Nom grec: Ἀπόλλων.

Nom llatí: Febus o Apol·lo.

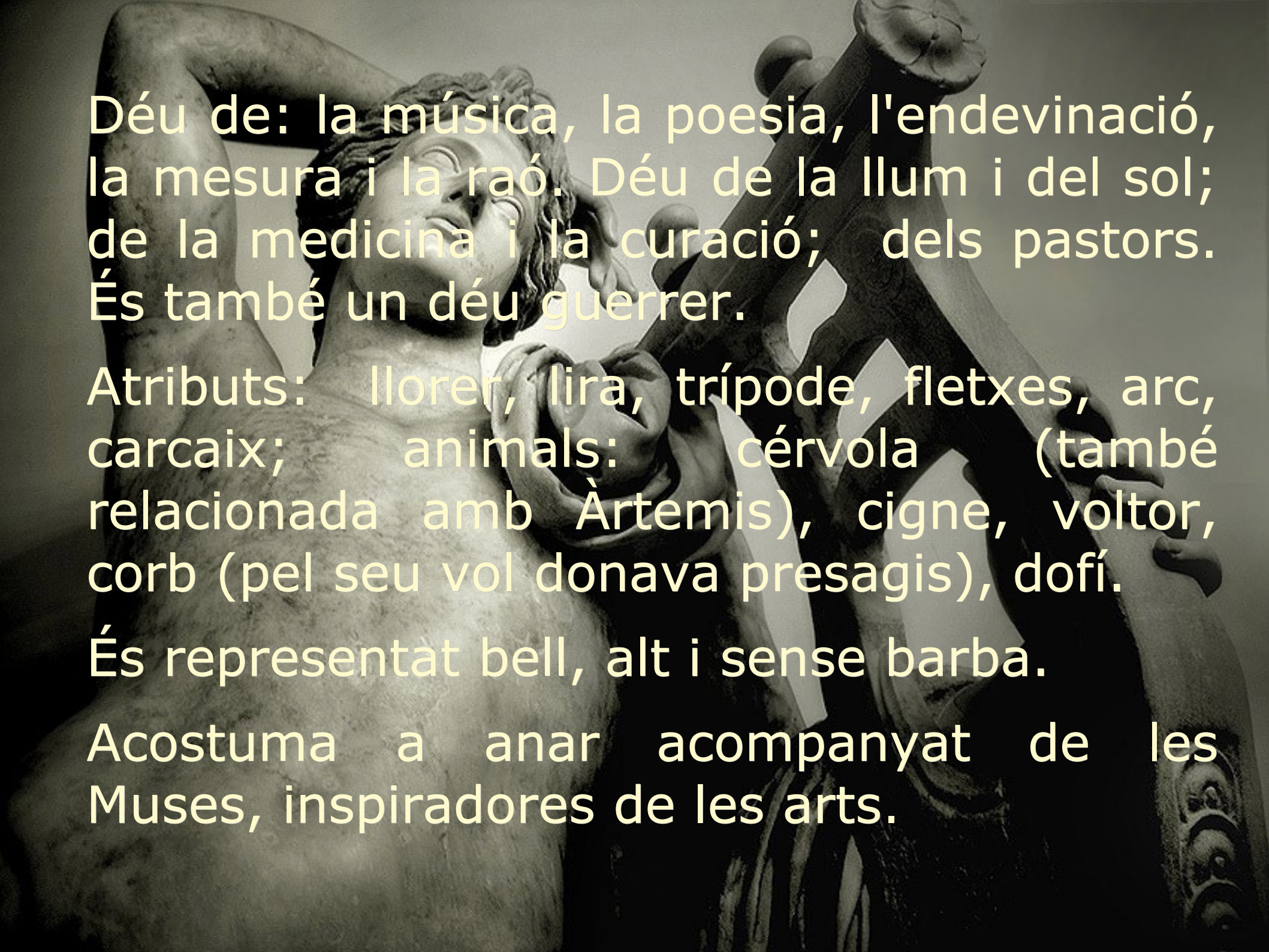
Progenitors: Zeus i la titànide Leto.

Germans: Àrtemis és la seva bessona.

Estat civil: solter, però a causa de la seva bellesa manté moltes relacions.

Descendència: el més important és Asclepi, déu de la medicina.

Déu de: la música, la poesia, l'endevinació,
la mesura i la raó. Déu de la llum i del sol;
de la medicina i la curació; dels pastors.
És també un déu guerrer.

Atributs: llorenç, lira, trípod, fletxes, arc,
carcaix; animals: cérvola (també
relacionada amb Àrtemis), cigne, voltor,
corb (pel seu vol donava presagis), dofí.

És representat bell, alt i sense barba.

Acostuma a anar acompanyat de les
Muses, inspiradores de les arts.

Apol·lo Pític, Pietro Benvenuti,
1813

Apol·lo i dues Muses, Pompeo
Batoni, 1741

MITES IMPORTANTS.

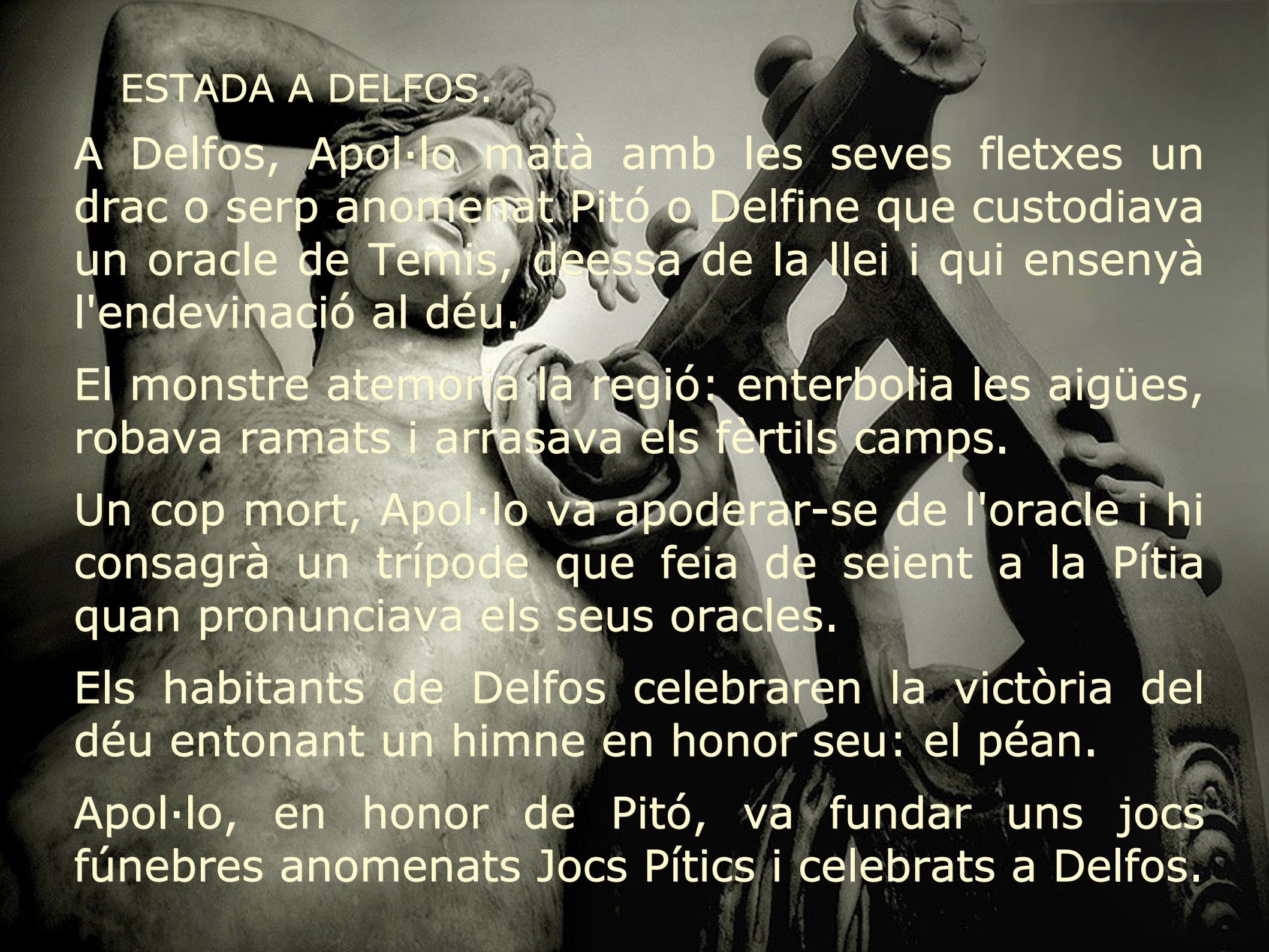
NAIXEMENT.

Hera, gelosa, havia perseguit Leto per tota la terra. Cansada de vagar cercant un lloc que l'acollís per parir, només l'illa d'Ortígia s'hi oferí. Allà, sota una palmera, hagué d'esperar nou dies, ja que Hera retenia a Ilitia, deessa dels parts. Primer va néixer Àrtemis que ajudà la seva mare a infantar Apol·lo. En el moment del naixement del déu, uns cignes sagrats volaren sobre l'illa donant set voltes, ja que era el setè dia del mes. Zeus, de seguida, envià regals al seu fill: una lira i un carro tirat per cignes.

Apol·lo, en agraïment, va fixar l'illa en el centre el món grec i l'anomenà Delos "la brillant".

Apol·lo i Urània, Charles Meynier, 1798

ESTADA A DELFOS.

A Delfos, Apol·lo matà amb les seves fletxes un drac o serp anomenat Pitó o Delfine que custodiava un oracle de Temis, deessa de la llei i qui ensenyà l'endevinació al déu.

El monstre atemorïa la regió: enterbolia les aigües, robava ramats i arrasava els fèrtils camps.

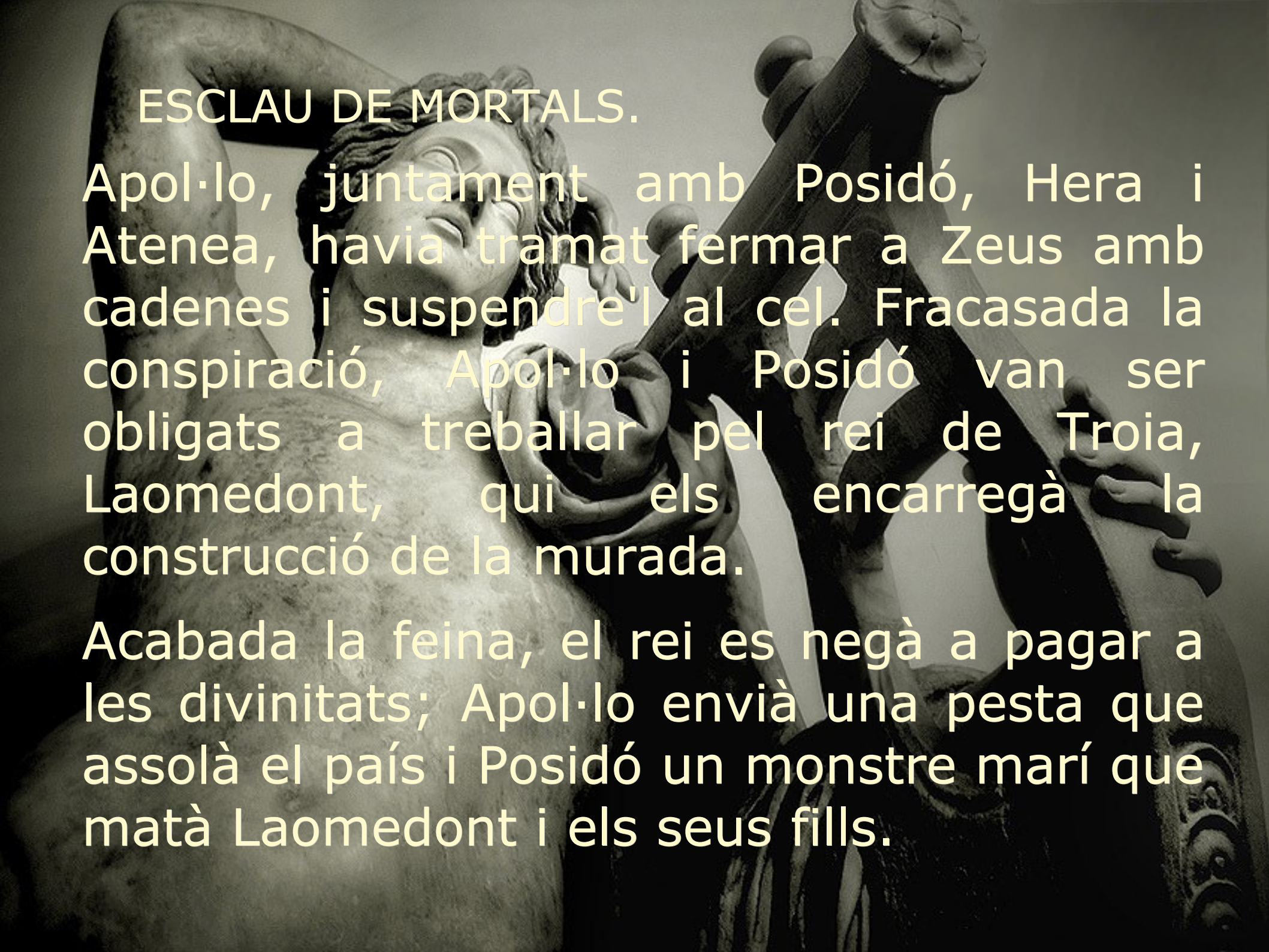
Un cop mort, Apol·lo va apoderar-se de l'oracle i hi consagrà un tríode que feia de seient a la Pítia quan pronunciava els seus oracles.

Els habitants de Delfos celebraren la victòria del déu entonant un himne en honor seu: el péan.

Apol·lo, en honor de Pitó, va fundar uns jocs fúnebres anomenats Jocs Pítics i celebrats a Delfos.

Apol·lo i la serp Pitó, Cornelis de Vos, 1639

ESCLAU DE MORTALS.

Apol·lo, juntament amb Posidó, Hera i Atenea, havia tramet fermar a Zeus amb cadenes i suspendre'l al cel. Fracasada la conspiració, Apol·lo i Posidó van ser obligats a treballar pel rei de Troia, Laomedont, qui els encarregà la construcció de la murada.

Acabada la feina, el rei es negà a pagar a les divinitats; Apol·lo envià una pesta que assolà el país i Posidó un monstre marí que matà Laomedont i els seus fills.

A classical statue of a man, likely Hermes, is the background of the slide. He is depicted from the waist up, shirtless, with curly hair. He holds a lyre in his left hand and a caduceus (a staff with two snakes entwined and wings at the top) in his right hand. The statue is made of a light-colored material, possibly marble or plaster, and is set against a dark, textured background.

APOL·LO I LA MÚSICA.

– Hermes.

El déu Hermes, de petit, va robar els bous d'Apol·lo, mostrant així el seu enginy. Apol·lo els recuperà, però meravellat per la lira, invent d'Hermes, els hi bescanvià per l'instrument.

Quan Hermes inventà la flauta, el déu de la música va comprar-se-la pel caduceu (vareta d'or i símbol d'Hermes) i, a més, li ensenyà l'art endevinatòria.

Màrsies.

El sàtir Màrsies havia trobat una flauta i, admirat per la seva melodia, retà Apol·lo a veure quin dels dos tocava millor. El sàtir fou vençut, escorxat i penjat d'un pi.

Història d'Apol·lo i Mercuri,
Noël Coypel, 1688

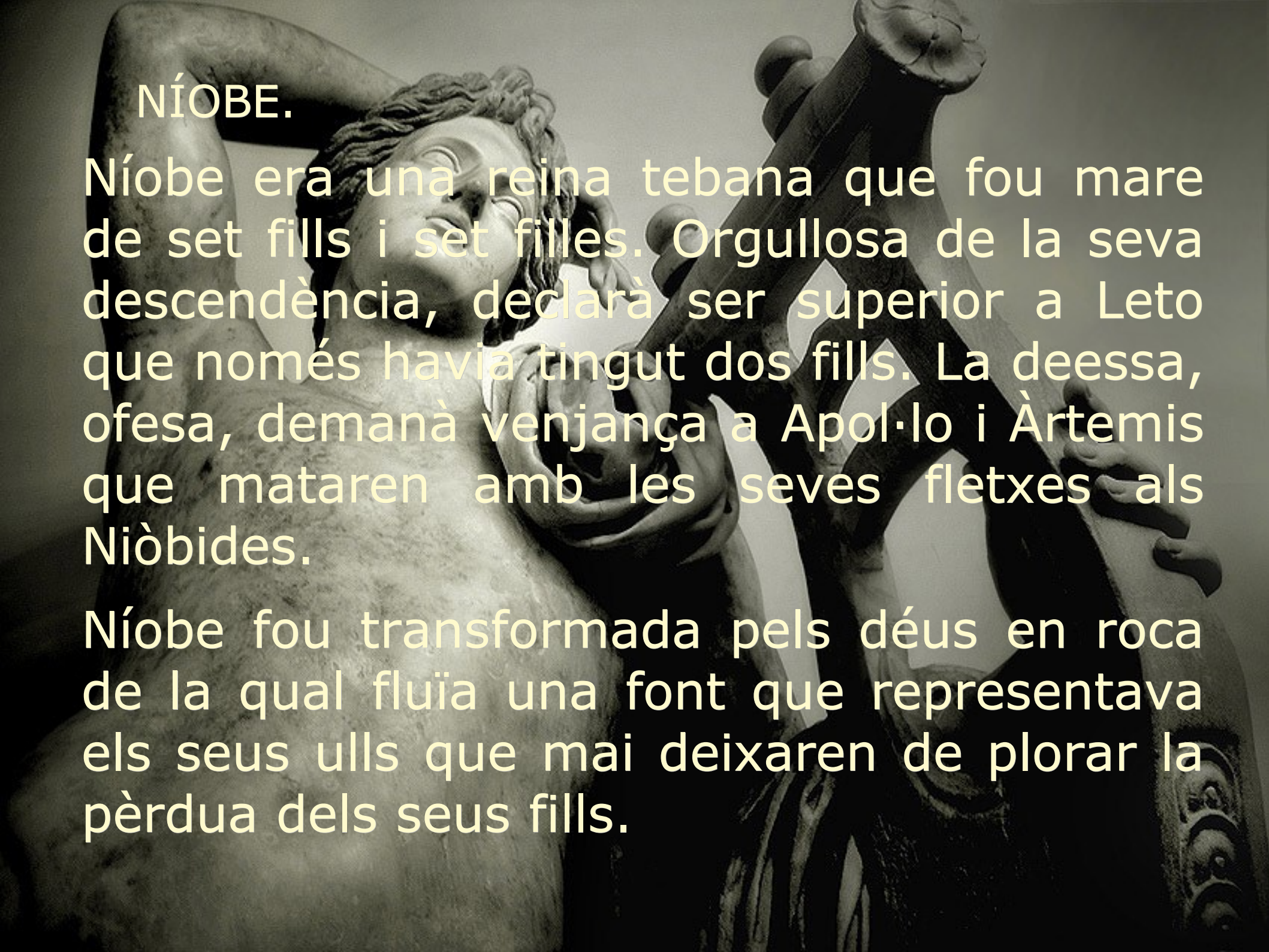

El càstig de Màrsias,
Tiziano, 1570-76

Apol·lo, Rosalba Carriera,
1740-46

El rei Midas passava per allà quan va sentir que Apol·lo es proclamava vencedor i no va poder evitar expressar la seva opinió: era injust. El déu, irritat, li féu créixer unes orelles d'ase al rei que amagava sota la corona i només el seu barber sabia de la seva existència.

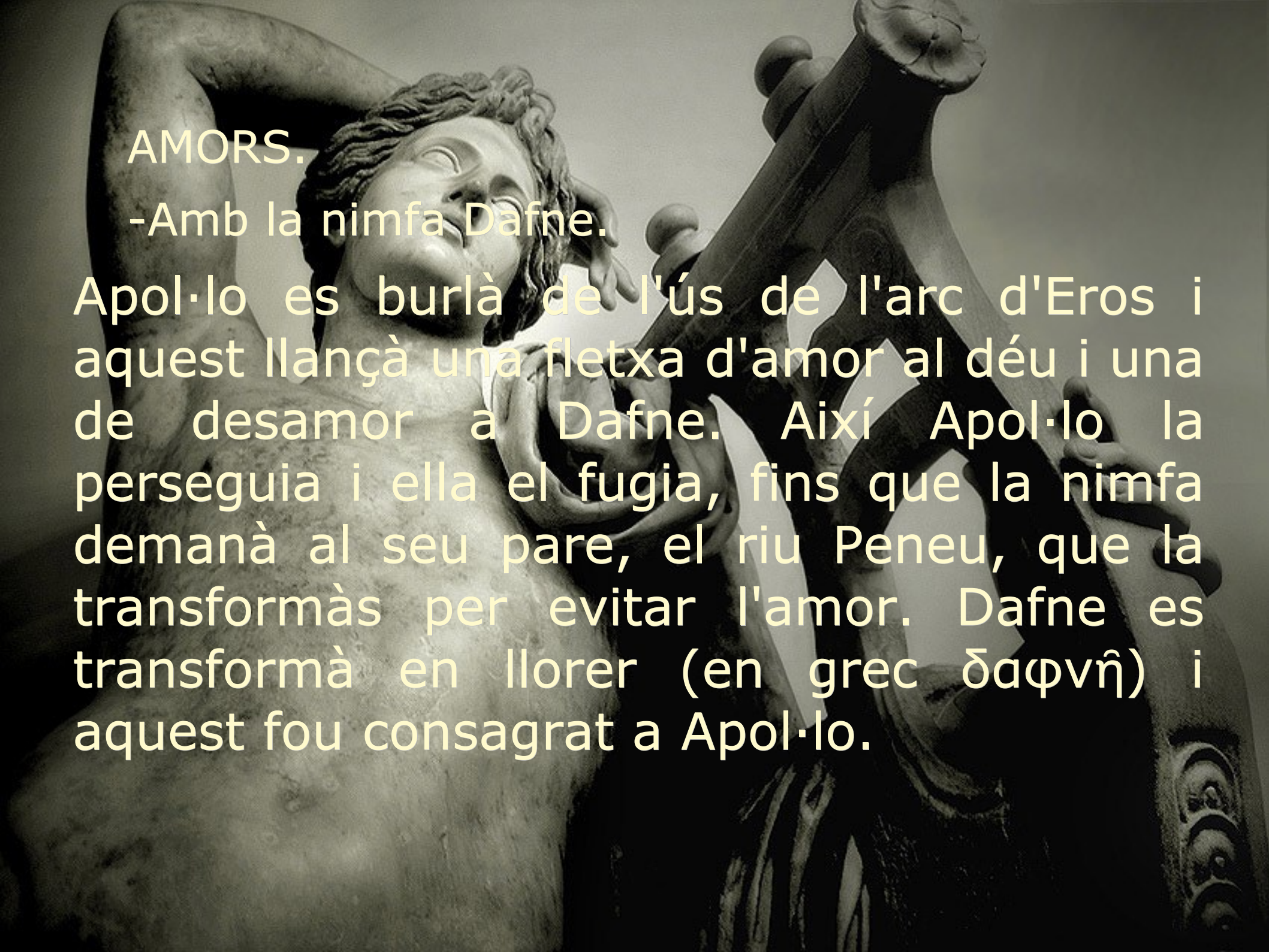
NÍOBE.

Níobe era una reina tebana que fou mare de set fills i set filles. Orgullosa de la seva descendència, declarà ser superior a Leto que només havia tingut dos fills. La deessa, ofesa, demanà venjança a Apol·lo i Àrtemis que mataren amb les seves fletxes als Niòbides.

Níobe fou transformada pels déus en roca de la qual fluïa una font que representava els seus ulls que mai deixaren de plorar la pèrdua dels seus fills.

Apol·lo i Diana maten els fills de Níobe, Jan Boeckhorst, 1630

AMORS.

-Amb la nimfa Dafne.

Apol·lo es burlà de l'ús de l'arc d'Eros i aquest llançà una fletxa d'amor al déu i una de desamor a Dafne. Així Apol·lo la perseguia i ella el fugia, fins que la nimfa demanà al seu pare, el riu Peneu, que la transformàs per evitar l'amor. Dafne es transformà en llorer (en grec δαφνῆ) i aquest fou consagrat a Apol·lo.

Apol·lo persguint Dafne, Giovanni Battista Tiepolo, 1755-1760

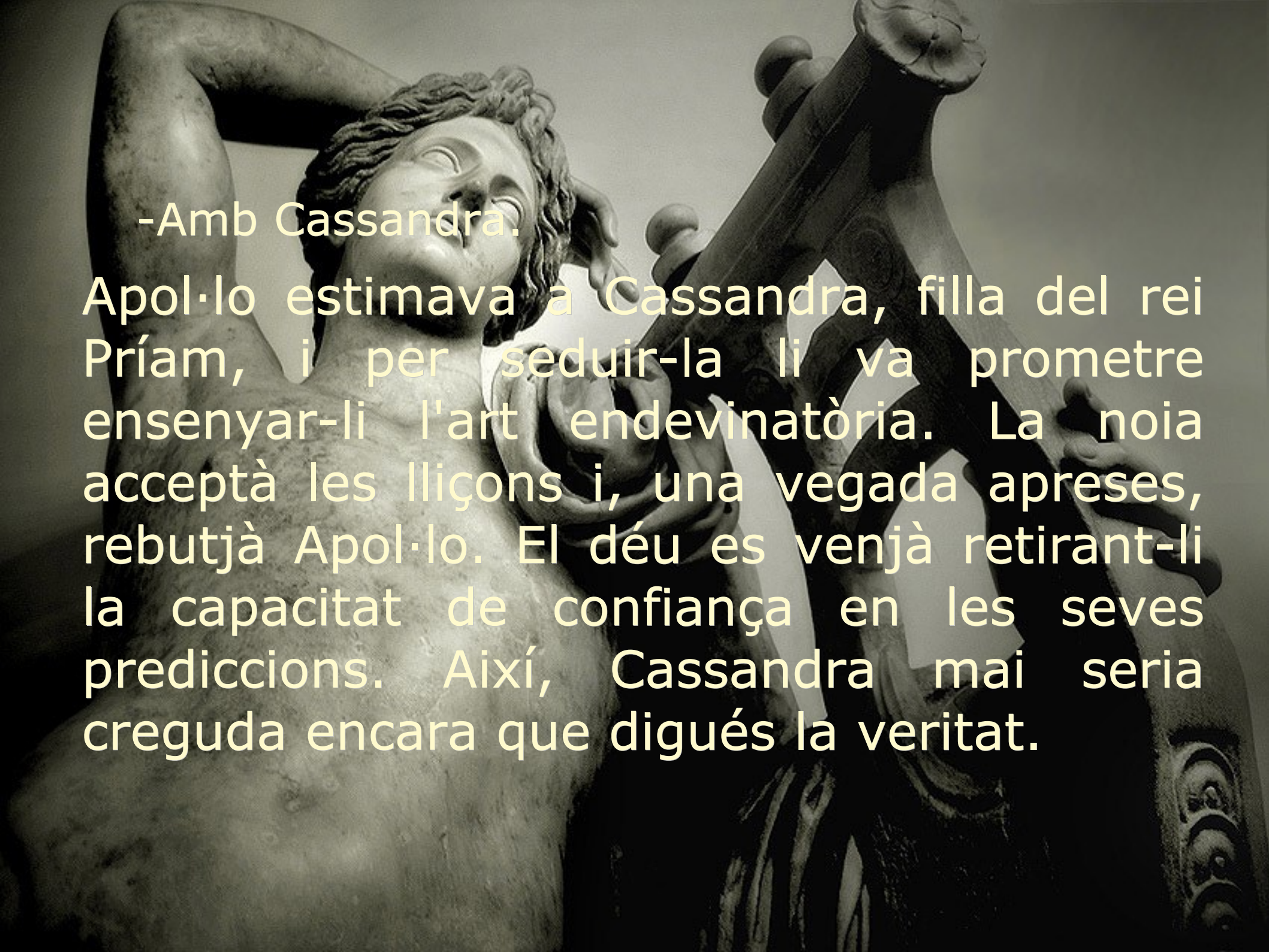

Apol·lo i Dafne, Bernini,
1621-1624

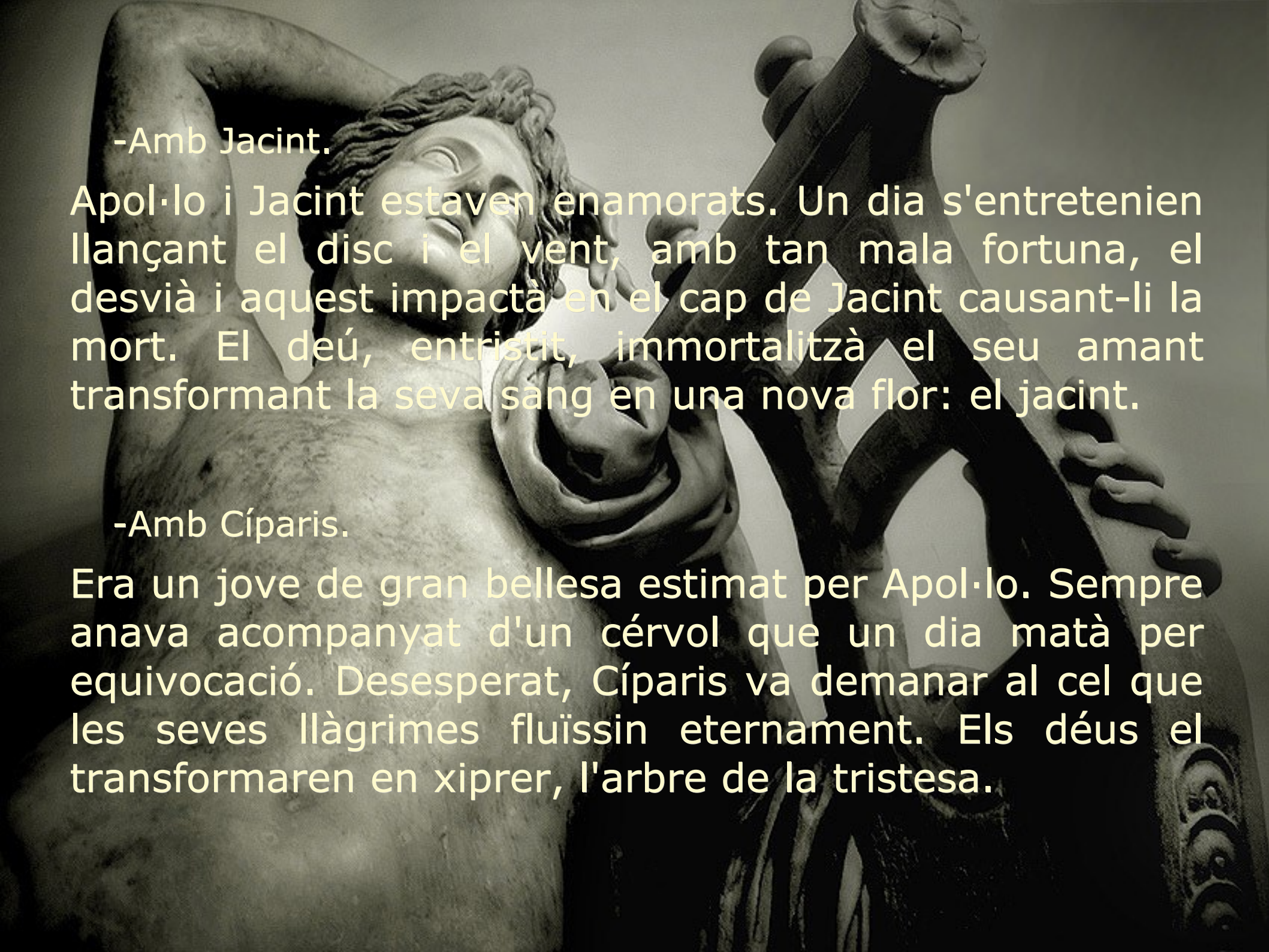

Apol·lo i Dafne, John W.
Waterhouse, 1908

-Amb Cassandra.

Apol·lo estimava a Cassandra, filla del rei Príam, i per seduir-la li va prometre ensenyar-li l'art endevinatòria. La noia acceptà les lliçons i, una vegada apreses, rebutjà Apol·lo. El déu es venjà retirant-li la capacitat de confiança en les seves prediccions. Així, Cassandra mai seria creguda encara que digués la veritat.

A black and white photograph of a classical statue, likely representing the Greek god Apollo. The statue is shown from the waist up, reclining with its right arm raised behind its head and its left hand resting on a lyre. The figure has curly hair and a serene expression. The background is dark and out of focus.

-Amb Jacint.

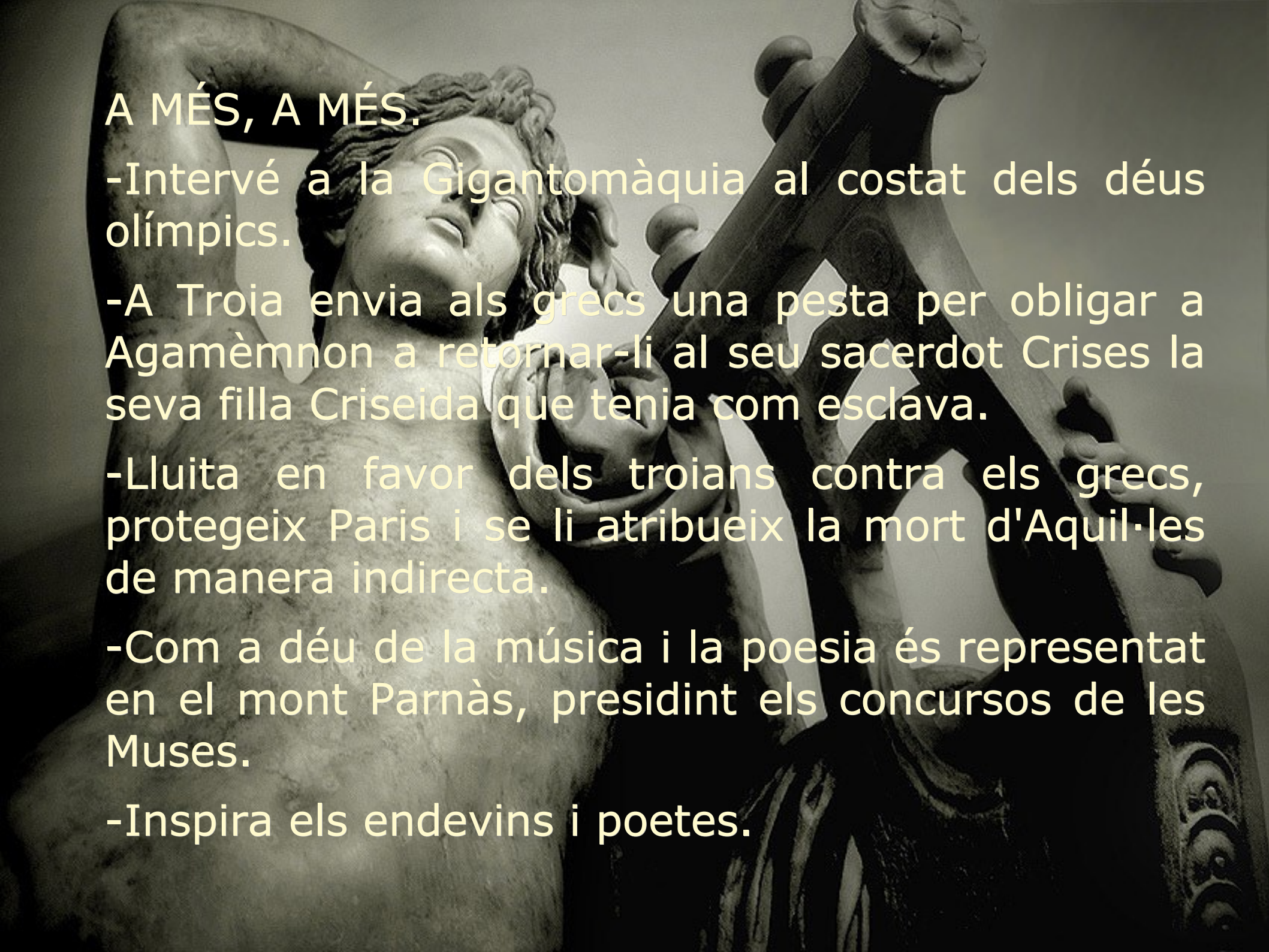
Apol·lo i Jacint estaven enamorats. Un dia s'entretienien llançant el disc i el vent, amb tan mala fortuna, el desvià i aquest impactà en el cap de Jacint causant-li la mort. El déu, entristit, immortalitzà el seu amant transformant la seva sang en una nova flor: el jacint.

-Amb Cíparis.

Era un jove de gran bellesa estimat per Apol·lo. Sempre anava acompanyat d'un cérvol que un dia matà per equivocació. Desesperat, Cíparis va demanar al cel que les seves llàgrimes fluïssin eternament. Els déus el transformaren en xiprer, l'arbre de la tristesa.

Apol·lo, Jacint i Cíparis, Alexander Ivanov,
1834

A MÉS, A MÉS.

-Intervé a la Gigantomàquia al costat dels déus olímpics.

-A Troia envia als grecs una pesta per obligar a Agamèmnon a retornar-li al seu sacerdot Crises la seva filla Criseida que tenia com esclava.

-Lluita en favor dels troians contra els grecs, protegeix Paris i se li atribueix la mort d'Aquil·les de manera indirecta.

-Com a déu de la música i la poesia és representat en el mont Parnàs, presidint els concursos de les Muses.

-Inspira els endevins i poetes.

Apol·lo i les Muses, John Singer Sargent, 1921

